

struks. Det ærede Medlem vilde bekæmpe Bureaukratismen, men det forekommer mig, at det er en underlig Maade at bekæmpe den paa, hvis man vilde fastsætte meget omfattende og udførlige Instruks, som i mange Maader kunde influere paa Auditøren og gøre ham afhængig. I Opslaget om den ledige Stilling som Auditor blev det i sin Tid særlig krævet, at den, der skulde ansættes, skulde være kyndig i Forhørsvirksomhed. Det er en Selvfølge, at de af Auditøren optagne Forhør skulde foregaa efter almindelige forhørmæssige Principper; lempede efter de særlige Forhold, men lige saa selvfølgelig er det, at der ikke fra Ministeriets Side har kunnet gives Detailforskrifter herfor, idet den nærmere Fremgangsmaade maatte udformes i Praksis af den Mand, der skulde udføre Arbejdet. Ministeriet har Lejlighed til at følge Auditørens Virksomhed, og som allerede nævnt, har der for mig foreligget mange af de vigtigste af de af ham optagne Forhør, og Ministeriet har været fuldt ud tilfredsstillet ved den valgte Fremgangsmaade. Den har efter min bedste Opfattelse ingen Sinde været i Tjenestemændenes Disfavør. Jeg ønsker udtrykkeligt at fremhæve dette og beder det bemærket.

Det ærede Medlem berørte ogsaa Spørgsmaalet om en formentlig Uoverensstemmelse mellem Lovforslaget og dets Motiver og en af Generaldirektionen til Personalet udstedt Ordre optagen i Ordresamlingen Serie E Nr. 5. Det beror paa en Misforstaaelse. Lovforslagets Motiver indeholde Oplysninger om de Sager, der efter Ministeriets Mening henhøre under Auditørens Behandling. Den nævnte Ordre indeholder dels de samme Oplysninger, dels en yderligere Tilføjelse vedrørende Personalets Forhold. Det maa erindres, at Auditøren ikke har en almindelig Kriminaldommers Forhørsmyndighed. Naar han afæsker Personalet Erklæringer, er det Personalets Tjenestepligt at tale Sandhed, det gælder baade anklagede og Vidner. Disse Udtalelser fremkomme ikke for Auditøren i Henhold til en almindelig Vidnepligt som for en almindelig Ret, og derfor have ikke andre end Statsbanernes Tjenestemænd Vidnepligt for Auditøren. Personalet udtaler sig i Henhold til Tjenestepigten, og det er givet, at det er en Tjenestepligt at besvare tjenstlige Spørgsmaal i Overensstemmelse med Sandheden.

Jeg skal slutte med at udtale, at det,

som sagt, ikke har været min Tanke med Fremsættelsen af dette Forslag, at det skulde tjene til andet end at fæstne de nu en Gang stedfindende Forhold, der, som jeg allerede har udtalt, efter min Tro have vakt Tilfredshed i al Almindelighed hos Jernbaneetaten. Og naar jeg har holdt mig indenfor denne Ramme, er det, fordi jeg har troet derved bedst at kunne naa et lille Fremskridt, der vilde komme Etaten til gode. Jeg har ikke tænkt, at Forslaget skulde rumme en Løsning paa noget større socialt Problem, eller at Tingets ærede Medlemmer skulde falde i Henrykkelse over det, jeg har blot tænkt at fæstne det Forsøg, der blev vedtaget 1906 med Hensyn til Ansættelsen af en Auditor ved Statsbanerne, saa at Auditøren fik en fastere, af Etaten mere uafhængig Stilling, end han har i dette Øjeblik. I den Retning indeholder Lovforslaget efter min Mening to Fremskridt derved, at det i Forslaget fastslaas, at Auditøren skal staa direkte under Ministeriet og være fast ansat Embedsmand og ikke honorarlønnet paa Finansloven. Jeg haaber, at Rigsdagen vil støtte disse mine Bestræbelser, og at det ikke skal lykkes det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds fremdeles at bibeholde Auditøren paa „S. f. A.“ eller at hindre, at dette Lovforslag indenfor de foreslaaede snævre Rammer bliver gennemført. Det er min Tro, at Etatens Tjenestemænd ikke ville vide det ærede Medlem nogen Tak for at være med til at standse dette Forslag, og jeg har nu heller ikke opgivet Haabet om, at det ærede Medlem til syvende og sidst vil yde Forslaget sin Støtte.

Jessen: Af den højtærede Ministers Bemærkninger til mig skal jeg tage et Par enkelte op, imod hvilke jeg vil gøre nogle Indvendinger. Den højtærede Minister oplyste, at Auditøren skulde oplyse den sigtede om alt, hvad der forelaa i Sagen, og at han skulde varetage den sigtedes Interesser. Det har jeg ikke bestridt, men det, man der maa tage i Betragtning, er, at det ikke er Auditøren, der dømmer, og hvorvidt der ved Domsafsigelsen foreligger hemmelige eller fortrolige Skrivelser eller Oplysninger, er altsaa ikke afgjort, fordi Auditøren oplyser om alt det, der foreligger for ham. Personalet har i alt Fald, efter hvad der er fremstillet for mig, den Opfattelse, at der ved givne Lejligheder har spillet fortrolige Meddelelser og Dokumenter ind med ved Domsafgørelsen. Det